

OCHRANCA

rolníků

ŽIVOTOM Č. 12 R. VIII. KČS 3.-

Máme na sklade:

- 1. Matka Ustavičnej Pomoci (modlitebná knižka).**
- 2. Umučenie Pána nášho Ježiša Krista od Dr. J. Miklíka CSsR — Dr. P. Kováča.**
- 3. Odpustky od P. J. Bednáríka CSsR.**
- 4. Umenie milovať Ježiša Krista. Sv. Alfonz z Liguori, P. L. Michalovič CSsR**
- 5. Obrazy Matky Ustavičnej Pomoci: stredné a veľké.**
- 6. Božský Priateľ, myšlienky k duchovným cvičeniam. P. J. Schreijvers CSsR — P. K. Stašík CSsR**
- 7. Vianočná novéna. Sv. Alfonz z Liguori — P. K. Stašík CSsR.**

Do „Arcibratstva Matky Ustavičnej Pomoci a sv. Alfonza“ možno sa prihlásiť kedykoľvek v kláštore Redemptoristov v Bratislave, Puškinova 4, v kláštore Redemptoristov v Kostolnej pri Trenčíne a v kláštore Redemptoristov v Podolínci.

MOTTO:

*Mal som dva volečky, prekrásne pohále,
nebolo im páru na celom valale:*

*Hajs, moje volečky, tak som na ne volal,
aj slávik mi spieval, keď som na nich opal.*

S cirkevným a rehoľným schválením zo dňa 10. IV. 1948 číslo 3767/48. — „Životom“ vychádza mesačne v Bratislave. Redakcia, administrácia a expedícia: Kláštor Redemptoristov, Bratislava, Puškinova 4. Telefon 7328. Majiteľ a vydávateľ: Viceprovinciál Redemptoristov, Bratislava, Puškinova 4. Zodpovedný zástupca časopisu: P. Jozef Chochula C. Ss. R., viceprovinciál Redemptoristov. Zodpovedný redaktor: P. Štefan Michalovič C. Ss. R. Vedúci redaktor: P. Daniel Szitás C. Ss. R. Číslo šekového účtu 3091 s názvom Vydavateľstvo časopisu „Životom“ Bratislava. Jedno číslo stojí 8.— Kčs. Predplatné na celý rok Kčs 36.—. Novinové výplatné povolilo Riaditeľstvo pošt v Bratislave č. 1117. 1948. 8. I. Dohliadací poštový úrad: Bratislava 2. Tlačí Unia v Bratislave, Kolárska 5.

ŽIVOTOM č. 12.

Ročník VIII.

Ochranca roľníkov

BRATISLAVA 1948.

V Božej prírode

*Mal som dva volečky, prekrásne rohále,
nebolo im páru na celom valale;
Hajs, moje volečky, tak som na ne volal,
aj slávik mi spieval, keď som na nich oral.*

Roľník.

Jedno slovo, ktoré vyvolá v človekovi veľa životných obrazov, pripomínajúcich nám radostné chvíle, strávené v úzkom spojení s prírodou, dobrotiteľkou človeka. S prírodou, ktorá je mohutnou ozvenou krásy, dobroty a lásky Božej. Ale toto slovo vyvoláva v nás aj obraz ťažkej životnej borby a tvrdého zápasu s tou istou prírodou, ktorá nevydáva svoje ovocie zadarmo, ale iba vtedy, keď jej roľník vopred zaplatí potom sperleného čela a tvrdých mozolnatých rúk.

Život roľníka je stálym striedaním sa radosti a tvrdej práce, ktorá neraz človeka môže priviesť do skleslosti mysle, ak roľníkova duša nenájde si správny pomer k prírode a ku všetkému, k čomu ho ona privádza a čím ho obdarúva.

Áno, roľník je úzko spojený s prírodou cez celý život. Rozoráva kyprú, no neraz i tvrdú zem. Seje do jej útrobov zrno, aby sa v nej rozpadlo, vykličilo a prinieslo bohatú úrodu. Usmievavé slnko zohrieva jeho prácu a šveholiaci škovránok v radostnom vzlete sprevádza jeho kroky. Tichučký dážďik zvlažuje polia a občerstvuje siatiny, aby zapustily hlboké korene a zosilnievaly vo vzraste. To je roľníkova radosť, ktorá mu srdce naplňa nádejou a dodáva mu sily do neúmornej práce.

Jeho radosť vyvrcholí, keď sväža do stodoly a do sýpky ovocie toľkej námahy.

Ale niekedy príde i búrka, ktorá rozméti zre- júce klasy. Príde ľadovec, ktorý zbije ovocie tvr- dej práce. Zjaví sa sucho, spaľujúce bylinku od koreňa. Vtedy roľníkova duša zosmutnie, hlava mu klesne a na tvári sa mu zrači trpký žiaľ.

Z toho vidno, že výsledok roľníkovej práce nie je len v jeho rukách. Príroda ukazuje nadvládu nad jeho mozgami. Roľník pracuje, orie, seje, sa- di a pod., ale zo skúsenosti vie, že niekto iný dáva vzrast, niekto iný požehnáva jeho prácu. Takto dostáva sa do styku nielen s prírodou a s jej živ- lami, ale aj s tým, ktorý prírodu stvoril, dal jej zákony a úrodnosť a vládne nad ňou ako neobme- dzený Pán. Dostáva sa do styku so samým Bohom.

Šťastlivý je roľník, ktorý vybadá túto krásnu životnú skutočnosť, usiluje sa vžiť sa do nej a usmerniť si podľa nej život i prácu. Príroda stane sa mu nielen chlebodarkyňou, ale aj ukazovateľ- kou pravého životného smeru, ukazovateľkou ces- ty k Bohu a k zachovávaniu jeho svätých priká- zaní. Ak chce byť roľník v živote ozaj šťastlivý, treba si mu život postaviť a vybudovať na dvoch zásadách: Modli sa a pracuj! Modliť sa už pred započatím práce, aby ju sprevádzalo požehnanie Božie. V práci mať pohľad obrátený k Bohu. A po práci zas prosiť o požehnanie vzklíčenia a vzrastu a o ochranu pred skazou. Pracovať, lebo bez práce niet ani úrody.

Roľník má tu veľkú výhodu. Príroda, ktorá je dielom stvoriteľských rúk Božích, vedie mu dušu k Bohu, k darcovi a udržiavateľovi jeho života.

Preto roľník musí byť hlboko veriacim a nábožným človekom. Neslobodno sa mu nikdy odtrhnúť od Boha, lebo by sa odtrhol od prameňa života, čím by podkopával korene svojej vlastnej práce. Bezbožný roľník je nielen zlým človekom, ale aj zlým roľníkom, lebo bezbožným životom svoláva na seba a na svoju prácu kľiatbu Božiu, hoci vie, že na každom kroku po poli potrebuje požehnanie Božieho. Ak si bezbožnosťou zasekne prítok požehnanie Božieho, vrhne sa do náručia otroctva zeme, zahryzie sa do nej, stane sa jej zbožňovateľom a otrokom a pomaly sa stane modloslužobníkom, ktorý nemá nič iného pred sebou, iba zem a žalúdok. Takýto život nie je hodný človeka. Tým menej človeka, ktorého Kristus povýšil na detinstvo Božie, keď ho svätým krstom včlenil do svojho tajomného tela.

Teda roľníkovi treba si uvedomiť, že prácu treba spájať s modlitbou a s veľkou dôverou v Boha. Nie hrešenie, nie preklínanie patrí roľníkovi do úst, ale modlitba. Istotne zle chápu svoj život a svoje poslanie tí roľníci, ktorí pri práci na poli a doma hrešia, preklínajú, pre každú maličkosť urážajú, Boha. Títo ani zďaleka nepochopili pravý pomer k prírode a k jej Stvoriteľovi a veľmi odbočili s cesty, po ktorej im treba kráčať. Či nebadajú, že tým ponížujú a znehodnocujú celý roľnícky stav?

**I vtedy sa roľník mýli, ak si myslí, že čas, ktorý venuje Bohu, znamená pre neho stratu. Zne-
sväcovanie nedele prácou, útek pred nedeľnými
boboslužbami je znakom veľkého duševného úpadku našich roľníkov. Ba je predzvesťou aj ich ži-**

**votného rozvratu. Svätý Ján Vianney vraví, že naj-
istejšou cestou k schudobneniu je nespravodlivý
majetok a znesväcovanie nedele. No najsmutnejším
výsledkom úteku od Boha je úpadok mravnosti,
šťastia a požehnania v rodine.**

**Roľníkovi stačí, keď svedomite pracuje šesť dní.
Siedmy deň môže ponechať celkom ochrane Božej.
Tento deň venuje Bohu, svojej duši a svojej ro-
dinke. Vie dobre, že márna je všetka jeho práca,
ak Boh stiahne ochrannú a žehnajúcu ruku. Najmä
roľníckej mládeži treba si uvedomiť túto skutoč-
nosť, aby sa nedala zväbiť ľahkárskym životom,
nezanedbávala si náboženské povinnosti, nepoddá-
vala sa mravnej skaze a neodдалa sa životu, ktorý
nijako necti roľnícku mládež.**

**V živote svätého Izidora, ochrancu roľníkov,
mámè jedinečný vzor pravého života katolíckeho
roľníka. V krásnom súlade kráčajú vedľa seba
modlitba a práca a za nimi ide požehnanie a ochra-
na Božia. Svätý Izidor ukazuje aj našim roľníkom,
ako im treba spájať prácu s modlitbou, aby sa
nedali zablušiť túžbou po mamone, ale aby vífazili
nad všetkými sklonmi k hmotárstvu, ktoré by v
nich ohrozovalo spásu ich duší.**

**Predkladáme životopis svätého Izidora našim
slovenským roľníkom, aby si ho vzali za vzor a po-
dľa jeho príkladu, aby vo vernej službe Bohu
rozorávali slovenské polia a ťažili z nich bohatú
úrodu, ktorá bude výsledkom nielen ich mozolna-
tej práce, ale najmä výsledkom požehnania Božie-
ho, ktoré nech ich sprevádza na každom kroku.**

Skrytá mladosť

Spasiteľ mal rád polia. Hlbokým božským pohľadom zadíval sa na ne a vyberal z nich krásne podobenstvá o žatve, ktoré rozprával svojim učeníkom. Bohate posiate nivy, ťažké biele klasy upútaly jeho pozornosť a obľúbil si tých, ktorí obrábajú zem, aby vydala pšeničné zrno, z ktorého chlieb neskôršie použije k veľkému tajomstvu ustanovenia prevelebnej Sviatosti Oltárnej. Už vtedy videl, ako ne jeden roľník sa bude tešiť, že práve zo pšeničného zrna, ktoré on dorobil, bude sa skvieť na oltári bielučká hostia a pod jej rúškom bude skrytý živý Kristus. Áno, roľník má práve tú výsadu, že z ovocia jeho práce berie sa Hostia k tajomstvu lásky Kristovej: k Eucharistii. Či to nie je veľký dôvod, aby roľníci odplatili sa za to Spasiteľovi úprimnou láskou vd'aky a najväčšou úctivosťou a oddanosťou ku sviatosťnému Spasiteľovi?

Spasiteľ však videl aj nebezpečenstvo, ktoré hrozí roľníckemu stavu. To nebezpečenstvo vychádza zo zeme. Ak si človek natoľko sklopí oči, že ich nevie odtrhnúť od zeme a nevie ich pozdvihnúť vyššie, ponorí sa natoľko do hrudy, že zabudne na svoju ľudskú hodnotu a dôstojnosť. Zabudne na svoju dušu a srdce oddá hmote, ktorá ako pavúk chytá človeka do siete, aby ho duševne zotročila a zničila. Spasiteľ vidiac toto nebezpečenstvo povedal podobenstvo o boháčovi, ktorému pole prinieslo bohatú úrodu. Ani nevedel, kde shromaždiť toľké bohatstvo. Povedal si: — Toto spravím: Svalim svoje stodoly a vystavím si väčšie, a tam shromažďím všetko, čo sa mi urodilo,

i svoje majetky; a poviem svojej duši: Duša, máš mnoho zbožia, uloženého na premnohé roky, odpočiň si, jedz, pi, hoduj! — Tu riekol Boh: — Blázon, tejto noci požiadajú tvoju dušu od teba; a čo si nachystal, čieže bude? Tak pochodí, kto si shromažďuje poklady a nie je bohatý u Boha. — (Lk. 12, 16.-21.)

Boh, ktorý dal roľníkovi zem, aby ju obrábal a živil sa jej úrodou, chce, aby tento dar slúžil roľníkovi na spásu duše. I jemu treba sa riadiť podľa slov Kristových: — Blahoslavení chudobní duchom, lebo ich je kráľovstvo nebeské. — (Mt. 5, 3.)

Ako uskutočňovať tento ideál kresťanského života? Ako každému stavu, tak i roľníckemu Boh dáva vzory ako prakticky žiť podľa učenia Kristovho. Medzi tieto vzory patrí práve svätý Izidor, roľník, ktorého si španielski roľníci veľmi uctievali ako svojho ochranca. Úcta svätého Izidora je však rozšírená aj na Slovensku. V nejednej slovenskej rodine radi dajú toto meno synčekovi, ktorý má pokračovať v rodinnej tradícii v obrábaní poľa.

Svätý Izidor narodil sa v druhej polovici jedenásteho storočia v hlavnom meste Španielska v Madride. Rodičia mu boli celkom chudobní. Preto sa ani nečudujeme, že mladosť ich synčeka ostala zväčša skrytá, pred našimi očami zahalená. Nenechali po ňom nijaké záznamy, ale ani mu nemohli umožniť chodiť do školy. Chudoba im to nedovoľovala, nakoľko vtedy nechodily všetky deti do školy, ako je to teraz u nás. O náboženskú výchovu synčeka starali sa sami rodičia. Keď bol väčší, horlive ho vodievali do kostola, aby tam počú-

val slovo Božie. Chlapcovi aj to stačilo, aby si osvojil dve vážne životné vlastnosti: útek pred hriechom a lásku k Bohu. Jeho mladá duša krásne sa vyvíjala pod hrejivými lúčami milosti Božej a nevinnosti srdca, ktorú si ako dieťa a neskôršie ako mladík starostlivo chránil. Vedel dobre, že najkrajšou ozdobou mladého srdca je čistota, ktorá mu dopomôže pripraviť sa dobre do života a zaistí mu pre život požehnanie Božie. Najmä u chudobného mladíka je to poklad, ktorý vyváži všetky zemské bohatstvá a zošľachtí mladý život natoľko, že si ho každý ctí a váži. Ako nikto doteraz, ani mladík Izidor neobanoval, že si mladosť chránil od poškvreny hriechu a dal jej pečať útlej nevinnosti.

Už tu svätý mladík Izidor ukazuje sa ako vzor pre našu roľnícku mládež, ktorá práve svojimi mravnými hodnotami bola doteraz pevným stĺpom národa. Z roľníckych rodín, ktoré zakladali rodičia, vyrastli z čistej roľníckej mládeže, vyrastali duševne i telesne zdraví synovia slovenského národa, ktorí mu kliesnili cestu cez najťažšie dejinné úseky. Roľníctvo bolo vždy oporou nášho národa. Pridržiavalo sa Boha a jeho prikázaní. Budovalo svoju mladosť a svoj rodinný život na náboženských základoch. Bolo mravne založené, čím vlievalo do národa najzdravšie sily. Bohužiaľ, teraz už aj u roľníkov, najmä medzi mládežou badať istý odklon od týchto zdravých životných základov. Roľnícka mládež začína mravne klesať, nábožensky chradnúť. Stráca ideál svojho krásneho poslania v národe. Osvojuje si život, ktorý podkopáva sily národa a vlieva do jeho žíl otravu.

Svätý mladík Izidor zaiste bude nejednému roľníckemu mladíkovi vzpruhou, aby ho v mla-

dosti nasledoval v nevinnosti a v oddanej láske k Bohu, čím sa dobre pripraví, aby v živote splnil svoju krásnu úlohu: čistým a nábožensky založeným životom byť vzorom ostatnej mládeži, neskoršie byť zdravým a šľachetným otcom rodinky a pevnou oporou národa. Boj, ktorý bude od neho vyžadovať zachovanie si nevinnosti, posilní mu vôľu a charakter, čo mu neskoršie bude veľmi osožit v životnej borbe.

Izidor už ako mladík pochopil aj význam práce. Vedel, že veku primeraná práca mladíka neunižuje, ale ho zošľachťuje. Dáva mu možnosť telesne sa zdravo rozvíjať a zosilnievať. Keď je práca spojená aj s modlitbou, presiaknutá duchom Kristovým, napomáha aj duševný vzrast, chráni mladíka pred mľandavosťou a pred výstrednosťami. Keď bol Izidor už natoľko silný, že sa mohol chytiť aj ťažšej práce, šiel slúžiť bohatému človekovi v Madride Jánovi de Vergas. Obrábal mu pole v Caramancha, neďaleko Madridu. Službou necítil sa byť upokorený. S radosťou chytil sa pluha a s veselou myslou rozorával zem, ktorej bohatá úroda bola obrazom duševného bohatstva mladíkovho. V tejto službe vytrval verne do smrti.

Sväti manželia

*„Mužovia, milujte svoje manželky,
ako i Kristus miloval cirkev.“*

(E. 5, 25.)

Prišiel i čas, keď mladíkovi sa bolo treba rozhodnúť vstúpiť do stavu manželského. Chvíľa, ktorú nemožno brať naľahko, lebo sviaže človekovi ruky do smrti. Tohto si bol mladík vedomý, preto sa usiloval vyhľadať si takú spoločníčku života, ktorá mu prinesie veno bohatého čnostného života. Pri tomto vážnom životnom kroku jeho pohľad sa nezastavil pri hmotnom bohatstve ani pri telesnej kráse. Hľadal krásu duševnú, ktorá by zodpovedala jeho čistému životu.

Manželstvo, ako nám ho stavia pred oči svätý Pavol, apoštol národov, je čosi veľkého, čo nemožno znesvätiť bočnými úmyslami. — Mužovia, milujte svoje manželky, ako i Kristus miloval Cirkev a vydal seba samého za ňu, aby ju posvätil a očistil kúpeľom vodovým skrze slovo života (t. j. krstom); aby sám predstavil sebe Cirkev slávnú, nemajúcu poškrvny, ani vrásky, alebo niečo takého, ale aby bola svätá a nepoškrvnená. Tak i mužovia majú milovať svoje manželky, ako svoje telá. Kto miluje svoju manželku, seba samého miluje. Ved' nikdy nikto nemal v nenávisti svoje telo, ale kŕmi a opatruje ho, ako Kristus Cirkev; lebo sme údmi jeho tela, z jeho mäsa a z jeho kostí... Toto tajomstvo je veľké, a ja povedám v Kristu a v Cirkvi. Podľa toho i vy všetci, každý nech miluje svoju manželku, ako seba samého... — (I. Ef. 5, 25.-33.)

Kto si uváži tieto slová, s veľkou starostlivosťou bude sa pripravovať na manželstvo, aby si nashbieral dostatočnej sily splniť predpoklady pravého kresťanského manželstva. Nie ľahkomyseľne alebo hriechom treba sa naň chystať, ale čistotou srdca a obetavosťou. Kto si chce zachovať čisté manželstvo, musí do neho i čistý vstúpiť. To platí tak o jednej ako i o druhej stránke. Spasiteľ a poňom i Cirkev nepozná tu dvojakú morálku, jednu pre mužských, inú pre ženské. Kresťanská morálka viaže všetkých rovnako.

Svätý Izidor uvážil si dobre skutočnosť, ktorú od neho manželský stav vyžadoval. V Madride žila vtedy jednoduchá deva, ktorá slúžila v istej dobrej rodine. Volala sa Mária della Cabesa. Dievča skromné a nábožné, ktoré na seba nikoho veľmi neupozorňovalo. Bystrý zrak svätého mladíka zastavil sa však na ňom. Vybadal v jeho útlom srdci vlastnosti, ktoré budú pevnou oporou ich manželstva, založeného nie na hmote, ale na úprimnej láske a oddanosti. — Vaše spravovanie nech je bez lakomstva, buďte spokojní s tým, čo máte; lebo on sám povedal: Nezanechám ťa, ani neopustím; tak že dôverne môžeme povedať: Boh mi je pomocníkom, nebojím sa, čo mi spraví človek. — (Žid. 13, 5.-6.) Takéto smýšľanie mal pred očami, keď sa rozhodol požiadať Máriu o ruku. Vo voľbe sa nesklamal. Našiel si manželku, ktorú v Španielsku vzývajú ako blahoslavenú. Jej sviatok je 8. septembra.

Mária della Cabesa prišla z Madridu do Carmanchy, kde obaja žili vzorným manželským a rodinným životom. Manželia, ktorí mladosť prežili

čisto, vedia si chrániť aj manželskú svätyňu od poškrvny každého telesného hriechu. Manželstvo je sviatosť, je povýšené do nadprirodzeného životného okruhu, preto treba sa naň dívať ako na ustanovizeň Božiu, ktorú si treba ctiť a chrániť od každej nákazy. Práve v čistom manželstve vždy väčšmi sa rozrastá duševná láska, ktorá je najpevnejším spojivom manželskej lásky. Izidor a Mária uberali sa touto cestou, ktorá im prinášala nielen požehnanie na zemi, ale aj vysoký stupeň blaženosti v nebi.

Boh im požehnal chlapčeka, ktorý priniesol nový lúč radosti do ich života. Boli' Bohu za neho povďační a odvtedy zriekli sa manželských, i dovolených telesných radostí. Svoj život posväcovali úplnou zdržanlivosťou. Žili ako brat a sestra, čo manželom, ktorí si mladosť nepoškrvňovali telesnými hriechami, nerobí neprekonateľné ťažkosti, ba očisťuje v nich lásku od každej smyselnosti a mení ju v úprinnú lásku duchovnú. Predchádzali sa dobrým a obetavým príkladom a vzorným, čistým životom vychovávali synčeka v nábožnosti, čo je ideálom svätých rodičov.

Bohu sa ľúbil tento ich čistý život. Keď raz zastihlo ich rodinku nešťastie, Boh dokázal im svoju lásku aj zázrakom. Hovorí sa, že istého dňa, keď otec pracoval na poli, v dome sa stala veľká nehoda. Dieťa spadlo do studne a utopilo sa. V tom sa Izidor vracal domov. Manželku našiel v plači. Rozpovedala mu, čo sa stalo. Izidora ani táto udalosť nevohnala do zúfalstva. Obaja manželia kľakli si na okraj studne a pohrúžili sa do vrúcnej modlitby. Odrazu voda v studni začala sa dvíhať a na

povrchu niesla dieťa. Vystúpila celkom hore a vrátila rodičom dieťa živé a celkom zdravé.

Aký veľký je rozdiel v očiach božích medzi manželmi, ktorí z túžby po čistom živote majú len jedno dieťa, ktoré vychovávajú pre Boha, a medzi manželmi, ktorí pre hmotné záujmy alebo z túžby po pohodlí vychovávajú rozmazaného jedináčka, ktorý im narobí viac starostí, ako keby vychovávali pol tucta dietok. Ako často sa stane, že Boh im ukáže svoj spravodlivý hnev, keď vidí, ako hriechami nezdržanlivosti poškrňujú manželstvo! Vezme im jedináčka, aby aspoň takto ich priviedol k čistému manželskému životu. Aby sa rozpamätali na slová svätého Pavla: — Manželstvo nech je vo všetkom počestné a posteť nepoškrvnená, lebo smilníkov a cudzoložníkov súdiť bude Boh. — (Žid. 13., 4.)

Ako inak sa díva Boh na čisté manželstvo, ukázal nám v prípade svätého Izidora. Keď ich dieťaťu hrozí istá smrť, odmení ich čistý život a nezlomnú dôveru v ochranu Božiu zázrakom. Vráti im dieťa zdravé a usmievavé.

Ano, veľké sú slová sv. Pavla, ktorý hovorí manželom: — To je totižto vôľa Božia, aby ste sa posväcovali, aby ste sa zdržovali od smilstva, aby každý z vás vedel mať nádobu svoju v posvätnej poctivosti, a nie v bujnej náruživosti, ako i pohaní, ktorí Boha nepoznajú. — (I. Tes. 4, 3.-5.)

Modlitba a práca

„So všelijakou modlitbou a prosbou modlite sa každého času v duchu, a pritom bedlite so všetkou vytrvalosťou.“ (Ef. 6, 18.)

Ročníkovi hrozí jedno veľké nebezpečenstvo: Pre prácu, ktorú vyžaduje obrábanie poľa a pre túžbu po zbohatnutí ľahko môže zabudnúť, že príroda dáva úrodu len pod zorným uhľom požehnaní Božieho. Ročník, ktorý sa oddá hmote, začne si viac myslieť o sebe, ako jeho sily zvládzu. Začne sa spoliehať len na silu svojich rúk, na múdrosť svojho rozumu a na výsledok svojej práce, čím si zacloní pohľad pred svetlom božím. Začne zabúdať na Boha, na modlitbu a na plnenie náboženských povinností. Hrnúť sa väčšmi do zemských majetkov, dáva sa opanovať hmotárskym smýšľaním. Každú minútku, ktorú v modlitbe obetuje Bohu, začína pokladať za stratenú. Takto nastáva v ňom náboženský úpadok, podceňovanie významu modlitby a pohrdanie Božím požehnaním. Keď ročník nábožensky takto zľahostajnie, ľahšie udusí v sebe výčitky svedomia, znesväťí i nedeľu prácou na poli, ba vymešká i nedeľnú svätú omšu. Boh si nájde vždy možnosť, aby takého ročníka zvrátil s poblúdenej cesty, čo však býva bolestné.

Pre toto nebezpečenstvo Spasiteľ upozornil ročníkov podobenstvom o boháčovi, ktorý si shromáždil bohatstvo do stodôl, ale práve vtedy povolal ho Boh, aby vydal počet z celoživotného šafárenia. Bolo to strašné účtovanie! Spasiteľ povedal: — Hľadajte teda najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a toto všetko sa vám pridá. — (Mt. 6, 33.)

Život svätého Izidora je pre roľníkov žiarivým príkladom, ako im treba spájať prácu s modlitbou, aby boli z nich i dobrí roľníci i dobrí kresťania-katolíci, oddané dietky Božie.

Svätý Izidor vedel dobre, že bez práce nie sú koláče. Preto pracoval statočne a svedomite, hoci neobrábal svoje polia, ale polia svojho pána. Svedomitosť bola známkou jeho života. A výsledok práce? Sprevádzať ju Božie požehnanie.

A predsa nebolo takrečeno dňa, kedy by svätý Izidor nebol býval na svätej omši. Ako to bolo možné?

Ráno skoro vstával. Vedel, že príslovie: — Kto skoro vstáva, Boh ho požehnáva, — vyjadruje pravdu. Cez deň využil každú chvíľku k užitočnej práci, nechajúc si odpočinok na nedeľu. Pracoval s chuťou a s radosťou, so srdcom, pozdvihnutým k nebu. Pri takejto práci cítil nad sebou dych ochrany a pomoci Božej. Preto z jeho úst ani pri najťažšej práci nevyšlo bohorúhavé slovo, ktoré v ústach roľníka je prejavom najväčšej nevďačnosti oproti Bohu.

Nedeľa však bola pre svätého Izidora ozaj dňom Pánovým. Vtedy ho práca nezaujímala, ani starosť o hmotné veci. To bol vždy deň, ktorý venoval svojej duši a svojej rodinke. Keď roľník pracuje statočne a svedomite celý týždeň, nedeľu môže celkom spokojne venovať Bohu, složiac do jeho ochrany svoje polia a ich úrodu. Naopak, darmo sa roľník bude usilovať znesvätením nedele zachraňovať niečo. Keď Boh nezachráni, roľníkova námaha bude márna.

V nedeľu a vo sviatok svätý Izidor šiel vždy na svätú omšu. Nerobil to len zo zvyku, ale z vnútorného presvedčenia. Kto ho v kostole pozoroval, videl ho ponoreného do modlitby, v hlbkej sobranosti mysle. S osobitnou pozornosťou počúval slovo Božie. Tento jednoduchý človek natoľko si vypestoval duchovný život, že okrem svätej omše a počúvania slova Božieho v nedeľu ešte niekoľko hodín venoval modlitbe, úprimnému rozhovoru s Bohom. Platia o ňom slová Božského Spasiteľa: „Vychvaľujem Ťa, Otče, Pane neba i zeme, že si ukryl toto pred múdrymi a obozretnými a zjavil si to maľučkým. Áno, Otče, lebo tak sa tebe ľúbilo.“ (Mt. 11, 25.-26.)

Duchovný, hlboko nábožný život nie je výsadou len učených ľudí. Jeho vysoký stupeň môže dosiahnuť aj jednoduchý človek, ktorý v potu tváři zarába si každodenný chlebiček. Boh práve prostým a jednoduchým dušiam rozdáva rád svoje milosti, na čo máme mnoho dôkazov medzi svätými katolíckej Cirkvi. Boh vo svojej láske sklóni sa nad každým, u koho nájdete dobrú vôľu a šľachetné srdce. Láska Božia chce stvárniť všetky srdcia podľa Srdca Ježišovho, ktoré je tiché a pokorné, a svoje milosti rozdáva práve tichým a poníženým dušiam. Boh sa neďáva na to, či mu niekto hovorí učené, vzletné a vyberané slová, ale či jeho slová pochádzajú z úprimného, oddaného, statočného a čistého srdca. V takomto srdci Boh má svoje zaľúbenie a obsýpa ho veľkými milosťami.

Či príklad svätého Izidora nie je veľkou potechou pre našich roľníkov? Či im nemá dodať

vzpruby, aby sa verne a oddane pridržiavali Boha a jeho prikázaní? Svojou jednoduchosťou, ale úprimne, budú dvíhať svoju myseľ k Najvyššiemu, do ktorého moci a ochrany vložia svoj život, svoje práce a námahy.

Svätý Izidor našiel si aj v robotný deň čas ísť do kostola. Jeho životopisec, diakon Ján, vraví: „Len keď sa úprimne pomodlil k Bohu a k Matke Božej a bol prítomný na sv. omši, potom sa odobral do práce. Posilnený milosťou Božou začal pracovať s celou silou a keď prišiel večer, zanechal za sebou viac práce ako jeho susedia.“

Keby nebolo závidia . . .

„Nebývajte žiadostivi márnej chvály, neposudzujte jedni druhých a nezávidte jedni druhým.“
(Gal. 5, 26.)

„Keby nebolo závidia, nebolo by pekla“, hovorí slovenské príslovie. Závišť je veľmi zakorenený zlozvyk v ľudských srdciach. Zlozvyk, ktorý sa protiví najzákladnejšiemu príkazu kresťanského života, príkazu lásky. Zlozvyk, ktorý skrýva v sebe čosi diabolského. Človek nemôže vystáť, keď sa niekomu dobre darí, ako by bol tým umenšený. Ale ani to nemôže vystáť, keď niekto žije statočnejšie a poriadnejšie. Je zaujímavé, že mnohí ľudia radšej znesú takých, čo sa váľajú v hriechoch, ako ľudí statočných a svätého života. Tým prvým nevidia ani brvno v oku, kým druhým hľadajú aj smečku v oku, a keď ju nenájdu, tak ju vymyslia. Je to ozaj tajomstvo neprávosti.

Čosi podobného skúsil aj svätý Izidor. Jeho susedia nemohli strpieť svätosť jeho života. Závideli mu, ako Boh požehnával prácu svojho verného a oddaného sluhu. Obžalovali ho u pána. Povedali mu: „Veľactený pane. Tento Izidor, ktorého vy platíte za obrábanie poľa, nevenuje sa svojej povinnosti. Ráno skoro vstáva a pod zámienkou pobožnosti putuje do všetkých madridských kostolov. Slnko je už dosť vysoko, keď sa z nich vracia a nevykoná ani polovičku svojej práce. Nehovoríme to preto, že mu chceme zle, naopak, chceme vám len z priateľstva byť užitoční.“

Jána de Vergas tieto slová veľmi nahnevaly. Šiel za Izidorom a robil mu ostré výčitky. Svätý mu spokojne odpovedal: „Drahý a ctený pane. Služim vám verne a oddane. Som šťastlivý a poctený, že práve vám služim. Ale nemôžem a nijako nechcem zanedbávať povinnosti oproti Bohu a svätým. Ak sa bojíte, že moje oneskorenie zmenší úrodu, nahradím to zo svojho. Nahradím všetko, čo podľa mienky mojich susedov strácate na úrode. Poznám vašu statočnosť. Preto vás prosím, aby ste sa na mňa nehnevali, lebo čo dávam Bohu, to vám nebude chýbať.“

Tieto slová pána trocha uspokojily. Vrátil sa domov, ale si zaumienil lepšie dozerať na sluhu.

Izidora táto udalosť nevyrušila. Jeho nábožnosť bola hlboko zakorenená. Takéto maličkosti ju nemohly vyniesť z rovnováhy. Duša mu ostala spokojná. V modlitbách a pobožnostiach pokračoval, a slniečko Božej milosti svietilo mu na ceste života.

Bož chráni svojho sluhu

„Či nie sú všetci služobní duchovia (t. j. anjeli), poslaní slúžiť tým, ktorí dosiahnu dedičstvo spasenia?“

(Zid. 1, 14.)

Ján de Vergas nemohol sa akosi uspokojiť s vysvetlením, ktoré dostal od Izidora. Chcel sám preskúmať, ako sa veci majú. Istého dňa skoro ráno skryl sa do neďalekej jaskyne, odkiaľ mohol nebadane pozorovať, čo sluha robí. Dlho čakal. Slnko bolo už nad obzorom, keď sa Izidor zjavil na roli. Pána to nahnevalo. Rozhorčený vyskočil z jaskyne, chcejúc oneskoreného robotníka zasypať výčitkami.

Ako sa ponáhľal k nemu, prechovávajúc v srdci hnev, zrazu zbadal na svojej roli dva zvláštne pluby. Do každého je zapriahnutý pár pekných bielych volov. Za volmi kráčajú dvaja mladíci v dlhých bielych šatách. Ich tvár je zázračne krásna a žiariacia. Medzi dvoma pluhmi bol pluh svätého Izidora. Všetky tri pluby hlboko rozorávaly zem, rýchle sa pohybujú.

Bol to nevidaný obraz. Pán ostal stáť, omráčený údivom a hrôzou. Dlho, dlho sa díval. Obdivoval anjelov, ktorí slúžili človekovi. Konečne sa spamätal, pokročil bližšie. Ale Izidor už oral sám. Nikoho iného nevidel. Nové prekvapenie, nový úžas.

Pán prišiel k Izidorovi, pozdravil ho a pýtal sa: „Priateľu, pre Boha ťa prosím, ktorému tak verne slúžiš, akých spoločníkov si to mal, ktorí ti pred chvíľou pomáhali? Videl som dvoch, ako ti pomáhali a s tebou pracovali, ale razom zmizli.“

Izidor bol celkom spokojný. Ako by sa nič ne-
bolo stalo. Jednoducho odpovedal: „Pred Bohom,
ktorému sa usilujem slúžiť zo všetkých síl, necítim
nijaké výčitky, že by som si zle plnil povinnosti
voči vám. Uisťujem vás, že na toto pole som nevo-
lal ani na ňom nevidel nikoho okrem Boha. Boha
vzývam, Boha prosím, Boh mi každodenne po-
máha.”

Tieto slová sa veľmi dotkli pána. Lutoval, že
tak ľahko veril nežičlivým a závistlivým rečiam.

„Opovrhujem všetkými, čo mi nahovorili na te-
ba. Ba viac. Všetko, čo je na týchto poliach moje,
dávam do tvojej moci. Ty budeš rozhodovať, čo
treba robiť.”

Boh ochránil svojho sluhu pred utrhačnými re-
čami. Odmenil ho aj hmotným požehnaním, lebo
celým životom spravoval sa Kristovými slovami:
„Odovzdajte teda, čo je cisárovi, cisárovi, a čo je
Božie Bohu.” (Mt. 22, 21.)

Zázračný prameň

Ešte iná udalosť odohrala sa medzi Izidorom a
jeho pánom. Istého letného dňa Ján de Vergas vy-
šiel si do poľa pozrieť, čo robí jeho sluha. Po ne-
jakom čase zmocnil sa ho veľký smäd. Prosil Izi-
dora, aby mu ukázal nejaký prameň. Sluha Boží
mu označil miesto, kde býva prameň. Pán sa hneď
pobral k nemu. Ale keď prišiel na označené mies-
to, nenašiel ani kvapky vody. V Španielsku, najmä
na okolí Madridu, letné dni bývajú horúce, pálči-
vé, vysušujúce zem. Horúčava vysušila aj tento
prameň. Pán bol sklamaný a namrzený vrátil sa
k Izidorovi.

„Oklamal si ma“, povedal mu.

„Pod'me spolu“, odpovedal mu Izidor.

Šiel s pánom na protiľahlé úbočie. Ale po vojde nebolo tam ani stopy. Všetko bolo vyschnuté. Vtedy Izidor zabodol do zeme styk. Hneď vystriekol prameň čerstvej vody. Odvtedy voda z neho stále prameni. Ani za najväčšej horúčavy nevy-schne. Ba prameň sa stal miestom veľkých dobrodení Božích. Boh na orodovanie svätého Izidora touto vodou mnohých uzdravil.

Aj iné zázraky, už za života svätého, svedčily o svätosti sluhu Božieho.

Jánovi de Vergas ťažko ochorela jediná dcéra. Všetka ľudská pomoc bola slabá proti broziacej smrti. Dcéra chorobe podľahla, umrela. Podľa svedectva Jakuba Bedu Izidor prosil Boha o pomoc. Boh na jeho prosbu dcére vrátil život a vrátil ju zdravú naradovanému otcovi.

Raz vo sviatok, keď Izidor trávil dlhší čas v modlitbe v kostole sv. Magdalény, príbehly k nemu deti s neďalekého poľa. Zadychčané vravely: „Otče Izidor, pod'te rýchle: vlk sa hodil na vašu oslicu; ak jej hneď nejdete pomáhať, zaškrtní vám ju.“ Izidora to nevyrušilo z modlitby. „Chod'te spokojne domov, milé dietky“, odpovedal im. „Nech sa stane vôľa Božia.“

Po skončení modlitby šiel sa podívať, čo sa stalo. Vlk ležal roztiahnutý na zemi. Nežil.

Boh sa takto staral o svojho sluhu, kým tento sa venoval nebeským veciam. Ochraňoval jeho život i jeho majetok.

Láska svätého Izidora

*„Ale nad to nado všetko majte lásku,
čo je sväzkom dokonalosti.“*

(Kol. 3, 14.)

Podstatou svätosti je láska. Spasiteľ to vyjadril slovami: „Milovať budeš Pána Boha svojho, z celého srdca a celou svojou dušou a celou svojou mysľou“. (Mt. 22, 37.) Z toho, čo sme doteraz videli, je jasné, že Izidor mal takúto lásku k Bohu. Jeho srdce patrilo celkom Stvoriteľovi. Ostatné veci len natoľko našly miesta v jeho srdci, nakoľko ho viedly bližšie k Bohu, pomáhaly mu uskutočňovať prvý príkaz kresťanského smýšľania a života.

Láska k Bohu však má svoj skúšobný kameň. Je ním láska k bližnému. Spasiteľ hovoril, že príkazu lásky k Bohu podobný je príkaz lásky k bližnému: „Milovať budeš svojho bližného, ako seba samého.“ (Mt. 22, 39.) Tento príkaz je rozhodujúci. Svätý Ján, evanjelista, hovorí: „Keby niekto povedal, že miluje Boha, a nenávidí svojho brata, je luhár. Veď kto nemiluje svojho brata, ktorého vidí, ako môže milovať Boha, ktorého nevidí? A také prikázanie máme od neho. aby ten, kto miluje Boha, miloval i svojho brata.“ (I. Ján 4, 20-21.)

Toto si svätý Izidor dobre uvedomoval. Ozbrodil sa láskou k bližnému, vyhodiac zo srdca závisť, žiarlivosť, nenávisť a pomstu, aby tieto neresti nerušily v ňom harmóniu bohumilého života.

Osobitnou láskou vinul sa k chudobným a opusteným. Hoci sám neoplýval bohatstvom, zriekol sa aj najpotrebnejších vecí, len aby mohol pomôcť

ešte biednejším a núdznejším. Bohu sa fúbil takýto život kresťanskej lásky. Odmenil ho nejedným zázrakom.

V istú sobotu Izidor rozdal všetko chudobným. Prišiel však k nemu ešte akýsi žobrák. Prosil o almužnu. Svätého veľmi bolelo, že mu nemá čo dať. Prepusti tohto človeka hladného? Srdce mu to nedovoľovalo.

„Drahá manželka“, povedal Márii, „chod' pozrieť, či niečo neostalo v hrnci.“

Mária dobre vedela, že hrniec ostal celkom prázdny. Keďže manžel nástojil, aby len pozrela, šla vziať prázdny hrniec, aby mu ho ukázala. Aké bolo jej prekvapenie, keď v hrnci našla mnoho jedla! Najprv nevedela, čo robiť. Potom naradovaná obslúžila žobráka, ktorý odišiel až po dobrom posilnení.

Dobrota Izidorovho srdca ukázala sa aj v inom prípade. Istého zimného dňa viezol zbožie do mlyna. Cestou šiel okolo stromu, na ktorom sedel krídol hladných vtákov. Izidor rozviazal vrece a nasypal im toľko zrna, koľko myslel, že im bude stačiť. Človek, ktorý šiel s nim, sa mu vysmial a brešil ho, že je márnotravný. Boh však sa inak díval aj na tento skutok. Keď prišli do mlyna, odvážili zbožie. Na váhe nechýbalo celkom nič.

Veľkú ozvenu mal zázrak, ktorí sa odohral v prítomnosti mnohých ľudí. Izidor bol členom istého náboženského bratstva. V istý sviatok členovia bratstva usporiadali spoločný obed. Pozvali aj Izidora. Sluha Boží šiel, ale cestou zatavil sa v kostole a pohrúžil sa do modlitby. Len neskôršie šiel na obed. Ale nie sám. Doviedol aj niekoľko chudobných. Keď prišiel do domu, kde členovia brat-

stva boli sídení, práve končili obed. Nastalo nemi-
lé prekvapenie. Izidor prichádza s chudobnými, a
v kuchyni nič.

„Čo vám to len vošlo do hlavy!“ hovorili mu.
„Prichádzate teraz so zástupom žobrákov, keď ne-
máme už ničoho, iba čo sme vám odložili.“

„Aj tak je dobre! Rozdelíme sa s tým, čo nám
dáte v mene Božom“, povedal Izidor.

Obsluhujúci šli hneď do kuchyne vziať, čo bolo
odložené pre Izidora. Ale nenašli tam len jeho
čiasťku. Našli pripravený obed, ako bol prv. Od
údivu ostali stáť. No keď sa z údivu spamätali, ká-
zali žobrákom sadnúť si za stôl. Izidor si sadol
medzi nich. Obeda bolo toľko, že povolali aj iných
chudobných a nasýtili ich.

Tento krásny vzťah lásky k bližnému bol ozaj
ozdobou šľachetného srdca sluhu Božieho. Býva
on ozdobou každého srdca, ktoré vie pochopiť, že
bez účinnej lásky k bližnému niet ani pravej lás-
ky k Bohu.

Najmä roľnicke rodiny vyznačovali sa kedysi
veľkou obetavosťou, preukazovaním lásky bližné-
mu. A boly to ozaj šťastlivé a spokojné rodiny!
Čo obetovaly v mene Božom, Boh im to viacnásob-
ne vynahradil. Takýchto roľníckych rodín je, chva-
labohu, aj teraz ešte mnoho.

No, prepriaty prúd hmotárstva zmocnil sa už aj
mnohých roľníckych rodín a vytrhol im zo srdca
príkaz lásky k bližnému. Srdce im stvrdlo na ka-
meň. Zmizla z nich šľachetnosť, obetavosť a šted-
rosť. A výsledok? Možno, že u niektorých zbohat-
nutie, ale len chvíľkové, predzvesť väčšieho úpad-
ku. Šhon za hmotou otupil im však srdcia, ktoré
po strate lásky k bližnému strácajú i lásku k naj-

bližším: k členom rodiny. O tom svedčia mnohé rozvadené, ba až v zaľatom hneve žijúce rodiny. Roztrhly sa sväzky rodinnej lásky a nastúpily okovy nenávisť, rozbroja a zloby. Prečo? Pre hmotu, pre nezriadenú túžbu po zisku.

Nijaký majetok, nijaké tisíce nenahradia a nevyvážia lásku. Kto obetuje lásku, štedrosť a dobročinnosť za hmotu, odkloňuje sa od prízraku lásky a hádže sa do siete diabla, otca nenávisť a pomsty.

Príklad svätého Izidora nech svieta našim roľníkom, aby sa nedali zväbiť mamonou, hrľešným shonom za hmotou, nedali si skamenieť srdcia, ale aby kráčali cestou, ktorá bola vždy ozdobou roľníckych rodín: cestou lásky, štedrosti a šľachetnej dobročinnosti.

Spokojná smrť

*„Blahoslavení mŕtvi, ktorí umierajú v Pánovi“
(Zjav. 14, 13.)*

Život svätého Izidora bol ozaj plný. Prekypoval láskou, čistotou, statočnosťou, obetavosťou, pracovitosťou, svedomitým plnením si povinností ako oproti nebeskému Pánovi, tak i oproti zemskému pánovi. Modlitba bola mu každodenným pokrmom duše, ako má byť každodenným pokrmom pre všetkých ľudí.

Príslovie hovorí: Aký život, taká smrť. V plnej miere uskutočnilo sa aj na našom svätom. Príchod smrti znamenal pre neho príchod veľkej, nehynúcej odmeny. Keď sluha Boží cítil, že hodinka smrti sa blíži, ešte raz sa vyspovedal z chýb, o ktorých

myslel, že sa ich dopustil. S úchvatnou nábožnosťou prijal sviatosti umierajúcich. Potom povzbudil manželku a syna, aby vytrvali v horlivosti a v preukazovaní skutkov lásky. Svoj skromný majetok dal do poriadku a s prekriženými rukami na prsiach usnul v Pánu okolo roku 1130.

Pochovali ho v cintoríne pri kostole svätého Andreja, ktorý býval poslednou zastávkou jeho každodenného putovania do kostolov. Po ľudsky povedané, voľba hrobu nebola šťastlivá. Dažd'ová voda, ktorá sa tam shromažďovala, vnikla do hrobu. Ale Boží práve túto okolnosť využil, aby svätosť sluhu Božieho zažiarila tým väčším leskom.

Na opustenom mieste telo zosnulého ležalo štyridsať rokov. Nikto si nezmyslel postarať sa o pozostatky jednoduchého roľníka, dať ich na miesto, aké im patrilo. Po štyridsiatic rokoch sluha Boží zjavil sa jednému z príbuzných, ktorý práve obsluhoval kostol svätého Andreja. Presne mu označil miesto, kde jeho telo odpočíva. Kázal mu, aby ho dal vykopať a uložiť na čestnom mieste v kostole. Príbuzný však sa rozpamätal, že Izidor bol jednoduchý, chudobný človek. Nemal odvahy vykonať takéto dielo. Nikomu sa o veci nezmlenil, mlčal. Na túto zbabelosť a na nedostatok viery doplatil. Hned' ochorel. Z choroby sa vyliečil až vtedy, keď pozostatky svätého boly prenesené do kostola.

Medzitým svätý zjavil sa istej nábožnej panej a sveril jej úlohu, na ktorú sa nechcel podujat' spomenutý príbuzný. Pani hned' to oznámila kňazom a veriacemu ľudu. Vtedy sa rozpamätali na poníženého a príkladného sluhu Božieho. Niektorí sa na neho pamätali, iní počuli o ňom rozprávať.

Otvorili hrob v prítomnosti veľkého zástupu veriacich. Telo svätého, hoci ležalo na takom mokrom mieste, našli úplne neporušené, bez akéhokoľvek znaku rozkladu. I plachty, do ktorých telo bolo zavinuté, boli celkom zachované. Z pozostatkov vychádzala veľmi príjemná vôňa. Preniesli ich do kostola svätého Andreja. Bolo to v nedeľu *Quasi modo* roku 1170. Uložili ich do nového hrobu, pri oltári svätého Andreja, apoštola. Kým tieto obrady trvaly, všetky zvony v meste zvonily samy od seba.

Táto udalosť hneď sa rozšírila po meste. Mnohí chorí, postihnutí rozličnými chorobami, prichádzali alebo sa dali priniesť k otvorenému hrobu, kde boli predtým pozostatky svätého. Vzali si z neho trochu prachu a prikladali si ho na choré údy. Hneď boli uzdravení. Veriaci vzývali už sluhu Božieho ako svätého.

Cirkev oslávi svätého roľníka

Od toho času minulo vyše tristo rokov. Roku 1504 otvorili hrob svätého Izidora v prítomnosti vyslanca z Ríma. Telo našli znova celkom neporušené, vydávajúce príjemnú vôňu.

Kostol, v ktorom boli uložené pozostatky svätého Izidora, stal sa strediskom veľkých púti. Na orodovanie svätého dialo sa mnoho zázrakov, ako pri hrobe, tak i pri zázračnom prameni.

Často, keď veľká suchota pustošila kraj, obyvatelia mesta prosili svätého Izidora o pomoc. Jeho pozostatky za spevu žalmov vyložili z hrobu. Niesli ich v procesii, na ktorej sa zúčastňovalo veľké množstvo veriaceho ľudu, prosiaceho Boha

o zmilovanie. Nebo odpovedalo na tieto prosby blahodarným dažďom. Roku 1275 a 1426 ochrana a pomoc svätého Izidora zachránila mesto od veľkej biedy.

Životopisci svätého Izidora našli v archíve v kostole svätého Andreja mnoho záznamov zázračných uzdravení a rozličných vyslyšanií. Osoby, ktoré obsluhovaly kostol, neraz začuly okolo hrobu svätého nebeskú hudbu.

Nie div, že medzi veriacimi zrodila sa živá túžba, aby Cirkev úradne povýšila svätého Izidora na oltár. Už roku 1545 s dovolením pápeža Pavla III. telo svätého bolo uložené do nového hrobu.

Roku 1593 španielsky kráľ Filip II. poslal v tejto veci osobný list svojmu vyslancovi do Ríma. Tolédsky arcibiskup vymenoval prokurátora, ktorého poveril sossbieraním dokladov k blahorečeniu Izidora.

Pápež Pavol V. 14. júna 1619 vydal Breve, ktorým poníženého roľníka Izidora vyhlásil za blahoslaveného. Jeho sviatok, ktorý sa od prenesenia pozostatkov slávil v nedeľu *Quasimodo*, ustálil na 15. mája.

V novembri toho istého roku španielsky kráľ Filip III. ťažko ochorel v Casarubii. Vtedy telo blahoslaveného v slávnostnej procesii preniesli z Madridu do izby, kde ležal chorý kráľ. Kráľ bol zázračne uzdravený. O niekoľko dní sám sprevádzal sväté pozostatky do Madridu, kde ich znova uložili do kostola svätého Andreja. Nasledujúceho roku vložili ich do striebornej rakvi.

Kráľ po obdržaní toľkej milosti na orodovanie blahoslaveného ponáhľal sa robiť posledné kroky k jeho svätorečeniu. Takto skromný roľník bol

oslávený nielen od Boha, ale aj od mocných tohto sveta. Dňa 22. marca 1622 pápež Gregor XV., vyhlásil blahoslaveného Izidora za svätého. Túto časť obsiahol spolu s tromi veľkými svätými krajanmi: Ignáčom z Loyoly, Františkom Xavérom a Teréziou z Avily. Za svätého bol vtedy vyhlásený aj Filip Neri.

Úcta k svätému Izidorovi sa rozšírila aj za hranice Španielska a stala sa obľúbenou najmä medzi roľníkmi, ktorým svätý Izidor je ochrancom a opravdivým vzorom.

Doslov

Ano, podivný je Boh vo svojich svätých! Jeho láska k ľudom je taká veľká, že nevylučuje zo svojho kráľovstva ani tých najskromnejších, ba práve v týchto nachádza svoje zaľúbenie. Kráľovstvo Božie podobá sa záhrade, kde má miesto každý kvietok, i ten najnebadanejší. Krásna šipová ruža vzbudzuje zďaleka pozornosť. Štíhla bielučká ľalia vyníma sa práve svojou jednoduchosťou. Skromná fialka sa utiahne a predsa priťahuje ľudí milou vôňou a je najvyhľadávanejším kvietkom.

Koľko je v záhrade kráľovstva Božieho rozkvitnutých ruží hrdinských mučeníkov, o ktorých vie celý svet! Koľko nepoddajných cédrov pevných vyznávačov! A koľko mladých čistých duší, ktoré práve svojou útlosťou sú vznešenou ozdobou Cirkvi ako svieže ľalie! Ale je aj veľké množstvo skrytých, ľubeznou vôňou dýchajúcich fialôk svätých najroličnejšieho veku a všetkých stavov. A keď odkryjeme takéhoto svätého, zotrávame pri

ňom, lebo práve svojou jednoduchosťou je nám blízky. Cesta svätosti, ktorú nám ukazuje, nezdá sa nám takou ťažkou, ako sme si to prv predstavovali.

Dobrotivý Boh vo svojej láske a múdrosti, otcovskej starostlivosti o naše duše tak zariadil život, aby každému veku a každému stavu predložil pred zrak vzor kresťanského smýšľania a kresťanského života. V živote týchto vzorov odzrkadľuje sa učenie Kristovo, osobitne odzrkadľuje sa jeho blahoslavenstvá, ktoré tu nachádzajú svoje životné splnenie. V živote svätých krásne, harmonicky spája sa Kristovo učenie so životom, ideál náboženského a pravého ľudského života so skutočnosťou. Nie je to teda len sen, ale uskutočnenie náboženských ideálov v živote. Tento strhujúci príklad ukazuje cestu všetkým, ktorí majú šťastie byť členmi kráľovstva Božieho na zemi, byť živými údmi tajomného tela Kristovho, Cirkvi svätej katolíckej.

Boh ukazuje, že v každom veku a v každom stave a povolani človek môže dosiahnuť svätosti. Každé životné povolanie, ktoré človek dostal od Boha, možno tak usmerniť, aby človek dosiahol životný cieľ, ktorý mu Boh dal. Boh nežiada od nás vecí, ktoré prevyšujú naše sily. Čo teda žiada? Chrániť sa hriechu, žiť v milosti Božej a statočne, svedomite si plniť svoje povinnosti. Inými slovami osvojiť si základný príkaz kresťanského života: milovať Boha nadovšetko a bližného ako seba samého. V tom pozostáva svätosť.

Či nám to neukazuje práve sv. Izidor? Na prvý pohľad niet tu nič veľkého, nič neobyčajného. Každodenná neúnavná práca. Skrytý život. Tichá modlitba. A predsa Boh povýšil sv. Izidora medzi svo-

jich svätých. Urobil skrze neho veľa zázrakov a Cirkev ho povýšila na oltár. Prečo? Lebo jeho srdce bolo preniknuté láskou a láska bola hybnou silou jeho života a jeho námah.

Svätý Izidor ukazuje nám schodnú a bezpečnú cestu k svätosti. Prístupný ideál pre každého, najmä pre roľníka, ktorý žije v takých istých pomeroch a okolnostiach. Pole neprekáža svätosti. Naopak, dvíha roľníkovi dušu k Stvoriteľovi, povzbudzuje ho prosiť Boha o pomoc a ďakovať mu za preukázané požehnanie. Sv. Izidor ukazuje roľníkovi pravdivosť Kristových slov: „Hľadajte teda najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a toto všetko sa vám pridá.“ (Mt. 6, 33.)

Duch sv. Izidora nech oživuje smýšľanie našich roľníkov a vedie ich k správne mu chápaniu ich životného poslania. Vtedy roľníci ostanú zdravým jadrom národa a jeho pevnou oporou. Ich život bude svietiť ostatným vrstvám za príklad. Bude to život spokojný, šťastlivý a požehnaný.

Modlitba:

Milosrdný Bože, prosíme Ťa, aby si na prímluvu svätého Izidora, roľníka, vyznávača Tvojho, udelil nám milosť, žeby sme pyšne nezmýšľali; ale aby sme pre jeho zásluhy a podľa jeho príkladu slúžili Ti vždy v príjemnej poníženosti. Skrze Krista Pána nášho. Amen.

Soznam nových brošúrok „Životom“:

1. Matka Ustavičnej Pomoci.
2. Generálna spoveď.
3. Pobožnosť Krížovej cesty
4. Hriech.
5. Peklo.

Ročník VIII.:

- 1-2. Kto sú svedkovia Jehovovi
3. Práci česť.
4. Exercície.
5. Stará sa o nás Boh?
6. Naša vlasť (nebo).
- 7-8. Viac kňazov.
- 9-10. Deti, buďte sväté!
11. Tajomstvo Matky.
12. Ochranca roľníkov (sv. Izidor).

**Staršie vydania brošúr
„Životom“ sú vypredané.**